

Klare en warme klanken kenmerken Daan Manneke

Taal is een belangrijke bron van inspiratie, zegt de Bredase componist Daan Manneke. Bij een concert rond zijn muziek, gisteren in het Cenakel, reikte hij een gedicht uit dat Ida Gerhardt schreef na een optreden van pianiste Clara Haskil. Zij vertaalde een muzikale beleving in beelden uit de natuur. Het tekent ook het werk van Manneke. Zijn muziek ademt op een natuurlijke manier.

Dat was ook te horen in de werken die studenten van het Tilburgse conservatorium in het Cenakel uitvoerden. Zij hadden een aantal weken toegewijd aan de muziek gewerkt. Ze wisten de klare lijnen en warme samenklanken, kenmerkend voor zijn composities, overtuigend leven in te blazen.

Zo gaf celliste Bianca Bongers in *Tombeau pour Ton de Leeuw* extra diepte en warmte aan de treurende melodieën die Sylvie Klijn op de piano speelde, alsof ze die liefdevol in een deken wikkelde. Die helderheid kwam zo mogelijk nog sterker naar voren in *Sept poèmes*. Sopraan Rianne Wilbers zong melodieën die bij elk gedicht een ietsje grilliger werden, kalm begeleid op harp door Doriene Marselje, die met haar akkoorden de stem steeds in een ander licht zette. Net als in de tekst van Gerhardt waren de beelden in deze gedichten ontleend aan de natuur, al waren ze

MUZIEK

Daan Manneke

- Studenten van het Fontys Conservatorium en vocaal ensemble 's Otto Voces, dinsdag 18 dec bij De Link in het Cenakel, Tilburg, door René van Peer

in dit geval mysterieus van karakter. Ze sloten daarmee aan bij *Quasi una Fantasia* voor een trio waarin harpiste Marselje geflankeerd werd door Ludovico D'Ignazio op fluit en Yanna Pelser op altviool. Deze secondanten verzachtten de doordringende klanken van de harp, omgaven het instrument met een nevelige ruis en gaven het iets ondoorgrondelijks.

Het koorwerk *Der letzte Sommer hat kein Ende*, dat het concert besloot, was een aaneenschakeling van prachtige samenklanken, die steeds veranderden en waarin soms gloeiende akkoorden opbloeden. Het was muziek waar je graag eindeloos in rond zou willen dwalen.

Dat is ook de kracht van Daan Manneke. In een tijd waarin berekenende kilte hoogtij viert straalt zijn muziek menselijke warmte uit. Taal is veel meer dan een inspiratiebron. Het staat in wezen centraal in wat hij met zijn muziek wil: communiceren.